

M. J. ARLIDGE

NEZABUDNI NA MŇA

*Pravda sa niekedy ukrýva rovno
pred očami, ale dokázať sa nedá*

IKAR

M. J. ARLIDGE

NEZABUDNI NA MŇA

Preložila Jana Seichertová.

M. J. Arlidge
FORGET ME NOT

Copyright © M. J. Arlidge 2024
First published by The Orion Publishing Group, London
Translation © 2025 by Jana Seichertová
Jacket design © 2025 by Kristína Mohrová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0265-4

Prv   deň

1

„Darren, prosím ťa...”

Pridusené, úprimné, zúfalé slová jej doslova vyleteli z úst.

„Nerob to, prosím...”

Naomi pevne stískala rameno svojho odchádzajúceho priateľa a žobronila, aby zastal, vypočul ju, rozmyslel si to. Jej slová však nemali nijaký účinok, svalnatý mladý muž sa jej vytrhol a rezko kráčal ďalej. Nákupné centrum Marlands bolo plné nočných zákazníkov. Mnohí vrhli na dvojicu zvedavý pohľad, ale Naomi si ich nevšímala a ponáhľala sa za svojím milencom. Darrenovi vrela krv v žilách a vôbec nespomalil. Minuli predajňu Computer Exchange, záložňu aj hračkárstvo Rock Bottom Toys. Východ na ulicu Portland Terrace sa nachádzal iba päťdesiat krokov od nich a Darren sa k nemu rýchlo približoval. Ak ho Naomi chcela zastaviť, musí to urobiť hneď.

Dobehla Darrena, chytila ho za plece a obrátila k sebe. Črty sa mu hneď skrivilí od hnevu a otvoril ústa, aby jej vynadal, ale jeho zúfalá pätnásťročná priateľka ho predbehla.

„Prosím, len povedz, čo odo mňa chceš. Ak som urobila niečo zlé...”

„Od teba už nechcem vôbec nič,“ posmešne odsekol feťák a vytrhol sa jej.

„Ale miloval si ma!“ nástojila Naomi. „Povedal si mi to sto ráz. Nechápem, čo sa zmenilo.“

„To bolo vtedy a toto je teraz.“

Nahnevaný dvadsaťdvaročný muž sa chcel odvrátiť, no Naomi ho zase chytila za ruku.

„Nie, nie,“ naliehala a zároveň bojovala so slzami. „Nemôžeš ma jednoducho opustiť. Kvôli tebe som sa vzdala všetkého. Rodiny, priateľov. Si mojím dlžníkom.“

„Nič ti nedlhujem,“ zasyčal Darren. „Dobre si vedela, do čoho sa púšťaš.“

„Tak o čo ti išlo? Čo znamenala celá tá prekliata fraška?“

Naomin hlas znel prenikavo a po lícach sa jej už skotúľali slzy, ale dievčine to bolo jedno. Mala pocit, že zvyšok sveta neexistuje, jej utrpenie zatienilo všetko ostatné. „Keď ti na mne nezáležalo, prečo si mi tvrdil opak?“

Darren na to nič nepovedal, len pohrdavo krútil hlavou, akoby ho jej otázky nudili. Naomi sa cítila čoraz zahnanbenejšia a poníženejšia, no aj tak sa svojho chlapca odmietala vzdať. Znamenal pre ňu celý svet.

„Prosím, Daz, to som ja...“ prosíkala, hlas jej zmäkol.

Naomi váhavo urobila krok dopredu a potom ďalší. Povzbudená Darrenovým mlčaním vsunula štíhle ruky do jeho bundy a položila mu ich na boky.

„Tvoje najlepšie dievča.“

Naomi sa postavila na špičky, zdvihla k nemu pery a pobožkala ho.

„Budem k tebe dobrá, zlatko, sľubujem,“ zašepkala. „Znamenáš pre mňa všetko od chvíle, keď som ťa prvý raz uvidela.“

Jej priateľ na ňu chvíľu hľadel, prekvapený úprimným vyznaním. Potom však mladík pomaly sklonil tvár k Naominej a zašepkal: „Lenže ty pre mňa neznamenáš vôbec nič, suka. Vtlč si to do tej svojej tvrdej gebule.“

Naomi naňho iba nechápavo hľadela.

Skôr ako stihla zareagovať, Darren položil svoju veľkú ruku na jej hrud' a prudko ju odstrčil. Zaskočená Naomi zaspätkovala, potkla sa o vlastné nohy a spadla na vyleštenú dlažbu. V lakti pocítila prenikavú bolesť a na chvíľu jej vyrazilo dych. Prv než sa stihla spamätať, Darren zase sklonil tvár k jej.

„Chvíľu si mi bola užitočná, no už nie si. Vyjadril som sa dosť jasne?“

„Naozaj som pre teba znamenala tak málo?“ nahnevane skríkla Naomi. „Hlupaňu ochotnú kradnúť a klamať, len aby ti pomohla získať ďalšiu dávku...“

„Konečne ti to došlo,“ uškrnul sa Darren.

„A čo všetky tie slová, ktorými si ma baláchal, všetko, čo si mi nasľuboval...“ zastonala.

Na Darrenovej tvári sa objavil široký úškrn. Zjavne sa zabával na jej naivite.

„Ježiši, ty si fakt odtrhnutá od reality. Naozaj si myslíš, že by sa nejaký chalan mohol úprimne zaujímať o babu, ako si ty?“

Kruto, sebavedome sa zasmial, namyslenosť a cynizmus z neho doslova kričali.

Ako to len Naomi mohla prehliadnuť? Ako sa mohla zamilovať do toho parazita? Chcela naňho nakričať, vyliat' si zlosť a sklamanie, no nijaké slová jej neprichádzali na um. Cítila iba beznádej.

„Veľa šťastia, zlatko,“ ironicky zatiahol bývalý milenec a vzpriamil sa. „Budeš ho potrebovať...“

A vzápätí odišiel, zmizol z nákupného centra aj z jej života. Naomi sa pozviechala na kolená a neveriaco hľadela na Darrenov vzdalujúci sa chrbát. Všetky jej nádeje, jej sny sa zrazu rozplynuli ako dym. Zdeseným pohľadom sledovala bývalého priateľa, kým jej nezmizol z očí, potom zaklonila hlavu a zavyla od bolesti.

2

Zvuk, ktorý vydal, znel takmer neľudsky, pripomínal skôr rev trpiaceho zvieraťa.

Inšpektorka Helen Graceová sa skláňala nad zraneným tínedžerom a pritískala dlane na krvavú dieru v jeho bruchu. Usilovne presviedčala mladého muža, že bude okej, ale očividne bol na smrť vydesený. Napriek Heleniným uisťovaniam sa znovu zúfalo rozkričal. Prosil matku, Boha, kohokoľvek, aby ukončili jeho trápenie, pričom na Helenine ruky striekal prúd hustej krvi.

„Jason, pozri sa na mňa. Môžeš to pre mňa urobiť?“

„Strašne to bolí,“ zastonal tínedžer a očami preletel oblohu.

„Viem, ale som tu s tebou a postarám sa, aby ti pomohli. Som policajka, viem, čo robím. To zvládneš...“

Prekvapilo ju, keď sa tínedžer zrazu rozplakal. Helen netušila, či to spôsobila bolesť, ktorá mu otriasala telom, alebo poznanie, že najlepšie, v čo môže dnes večer dúfať, je zatknutie a obvinenie, ale na tom nezáležalo. V každom prípade bol naňho žalosťný pohľad. Tento chlapec, nanajvýš sedemnásťročný, sa chcel hrať na gangstra a teraz mu hrozilo, že vykrváca na studenej, tmavej ulici.

„Záchranári sú na ceste,“ chlácholivo dodala Helen. „Prídu už každú minútu a odvezú ťa do nemocnice South Hants Hospital. Tam ťa lekári rýchlo dajú dohromady a zase postavia na nohy.“

A potom čo? Helen vedela, že aj keby sa tínedžer zázračne vyhol väzeniu, zločineckému gangu bude už iba na príťaž. Poriadne to zbabral. Pri prenášaní tašky s peniazmi cez mesto ho prepadli a za svoju chybu určite zaplatí vyhnanstvom alebo smrťou. Úprimne dúfala v prvú možnosť.

Helen sa obrátila a snažila sa pozrieť za dav zvedavcov. Napriek jej chlácholivým slovám tínedžer ležiaci pred ňou zomieral, a tak sa jej nesmierne uľavilo, keď konečne počula škripot brzd a búchanie dverí. Vzápätí sa v jej zornom poli objavili dvaja záchranári a rýchlo sa pretískali pomedzi ľudí. Pribehli k nej, čupli si vedľa zraneného tínedžera a hlavný záchranár si natiahol latexové rukavice, aby od Helen prevzal zodpovednosť za jej zverenca.

„Volá sa Jason Matthews a má sedemnášť rokov,“ oznámila Helen, vzpriamila sa a utrela si krv z rúk. „Veľká strata krvi spôsobená dvomi výstrelmi z pištole, ktoré ho zasiahli do brucha. Nijaké iné stopy po zraneniach. Strelci sú dávno fuč, takže ho môžete odviezť, kedykoľvek budete chcieť.“

„Tak poďme na to,“ zadychčane zo seba vyrazil záchranár a kývnutím hlavou poďakoval Helen.

Kým hovoril, priblížil sa tretí záchranár s nosidlami, a tak Helen ustúpila, aby poskytla posádke sanitky potrebný priestor na prácu. Obrátila sa a zamierila k tínedžerovmu poškodenému mopedu, ktorý zostal ležať na boku a ešte vždy ticho vrčal. Natiahla si rukavice, vypla motor a pozrela na roztrhanú tašku ležiacu vedľa mopedu, teraz

už bez svojho vzácneho obsahu. Pri zápase z nej vypadlo niekoľko dvadsaťlibrových bankoviek, ktoré poletovali po tichej ulici, lebo vietor zosilnel. Helen ich metodicky naháňala, zbierala a vkladala do vrecúška na dôkazy v nádeji, že pomôžu odhaliť identitu páchatel'ov krvipreliaťia, ku ktorému tu došlo dnes večer. Zrazu si všimla chlapca, nanajvýš jedenásťročného, ako sa pokúša ukradnúť stratenú bankovku, ktorú odvíjalo na druhú stranu ulice.

„Na tvojom mieste by som to nerobila...“ zavrčala nahŕho Helen.

Vylakané dieťa rýchlo ustúpilo do tieňa a bankovku nechalo ležať na zemi. Helen ju zdvihla, zatvorila vrecúško, potom sa obrátila a očami naposledy preletela miesto činu. Ten pohľad bol skľučujúco známy, spor medzi súperiacimi drogovými gangmi v meste sa zhoršoval a jeho aktéri si trúfali čoraz viac. Toto bol už tretí podobný incident za niekoľko týždňov, pričom všetky sa odohrali v husto zaľudnených štvrtiach a pri všetkých použili smrtiace zbrane – zombie nože, mačety alebo pištole. Ľudia v meste, ničení stúpajúcimi životnými nákladmi, rastúcou zločinnosťou a rozpadmi rodín, prepadali zúfalstvu, a keď sú ľudia zúfalí, dílerom sa darí. Drogy boli práve teraz v Southamptone veľkým biznisom, konkurencia v brandži nezadržiateľne rástla a to znamenalo iba jedno – krviprelievania. Helen mala nepríjemný pocit, že miestne gangy sa pripravujú na totálnu vojnu s vážnymi následkami pre všetkých, najmä pre jej vlastnú jednotku, ktorá často prenasledovala zločincov, čo najprv strieľali a až potom sa pýtali. Helen prišla dnes večer na miesto činu rýchlo. Cestou domov počula strelbu, ale strelci krátko pred jej príchodom zmizli. Čo by sa bolo stalo, keby prišla o niekoľko sekúnd skôr? Ocitla by sa v palebnej línii?

Helen odohnala tie myšlienky a vrátila sa k záchranárom, ktorí opatrne dvíhali zraneného tínedžera na nosidlá. Toto bola cena za zúfalstvo ľudí, cena za ich závislosť. Pred dvomi rokmi by tento chlapec ešte chodil do školy, zabával sa s kamarátmi, flirtoval s dievčatami a správal sa ako obyčajný tínedžer. Teraz bojoval o život, z rán mu vytekala krv a volal matku.

Prežije a znovu ju uvidí? Alebo zomrie, skôr než ho dostanú do nemocnice? Helen si tým nebola istá. Urobila preňho všetko, čo mohla, možno mu dokonca zachránila život, ale stačilo to? Stačilo to vôbec niekedy? Situácia sa zhoršovala každým dňom a každou novou ohavnosťou, ktorá predpovedala ďalšie krviprelievania. V Helen rástol pocit bezmocnosti a zúfalstva, kým sa mesto, ktoré poznala a milovala, pripravovalo na skok do priepasti.

3

„Rada by som ti pomohla, ale jednoducho nemôžem.“

Naomi hľadela na ženu a pokúšala sa spracovať slová, ktoré od nej práve počula.

„Toto je predsa útulok pre bezdomovcov, nie?“ nástojila Naomi a zároveň usilovne potláčala strach.

„Áno, ale...“

„A ja nemám kam ísť. Musíte ma pustiť dnu.“

Manažérka, ktorá sa predstavila ako Tara, sa tvárila znepokojene, Naomina nezávideniahodná situácia jej oči-vidne nebola ľahostajná. Naomi na chvíľu uverila, že žena stojaca vo dverách zmäkne, ustúpi a pustí ju dovnútra. Keď jej však Tara pozrela rovno do očí a tínedžerka v nich uvidela sklamanie a vinu, posledné svetielko nádeje zhaslo.

„Rada by som to urobila, ver mi, ale nemáme ani jednu voľnú posteľ. Sme úplne plní.“

Naomi na ňu nechápavo hľadela. Vôbec tomu nerozumela. Koľko bezdomovcov asi žilo v Southamptone? Áno, cez deň ste ich v uliciach videli veľa, ale isto ich nebolo dosť na to, aby zaplnili celú túto budovu.

„V meste sú ešte ďalšie dve ubytovne, v ktorých by si to mohla skúsiť,“ vážne pokračovala žena. „Jedna na Bridge Street a druhá na Thurlam Road.“

„V tých som sa už pýtala,“ odvetila Naomi, hlas sa jej zatriasol. „Poradili mi, aby som išla sem, že vy sa už o mňa postaráte.“

„Nemáš rodinu, ktorá by ti mohla pomôcť?“

Naomi pokrútila hlavou.

„Ani priateľov?“

Naomi sklonila hlavu na hrud'. Naozaj nechcela plakať pred touto cudzou ženou, ale cítila sa načisto zúfalá, ako-by sa jej celý svet obrátil chrbtom.

„Čo keby si sa vrátila neskôr?“ pokračovala manažérka útulku. „Niekoľko možno uvoľní postel', lebo usúdi, že inde mu bude lepšie. Občas sa to stane...“

Bola to lož a obe to vedeli. Pravdepodobne práve preto sa žena načiahla za Naominou rukou, stisla ju a zašepkala: „Dávaj na seba pozor, dobre?“

O desať minút sa Naomi ocitla v Hoglands Parku a pomaly kráčala po vyblednutom betónovom chodníku. Skejtisti sa tu dnes večer zišli vo veľkom počte, smiali sa a žartovali, zatiaľ čo ich skejty hrkotali na rampách, po ktorých vytrvalo jazdili hore a dolu. V Naomi, pre ktorú každý krok znamenal boj, ich radosť a vtipné poznámky vyvolávali podozrenie, že sa jej posmievajú. Tínedžerka mala pocit, že ju okradli o energiu, odhodlanie aj nádej, a že nech by urobila čokoľvek, neprinesie to nijaký úžitok a ani trochu to nezlepší jej situáciu. Prichádzala noc, ona sa túlala po meste celkom sama a nemala kam ísť. Jej utrpenie pohlcovalo všetko ostatné a strach bol doslova hmatateľný, ale ľudia, ktorí prechádzali okolo nej, sa tvárili bezstarostne, ponáhľali sa späť do svojich príjemne teplých domovov, zatiaľ čo na oblohe sa zhromažďovali dažďové oblaky.

Ako sa to len mohlo stať? Pred šiestimi mesiacmi mala Naomi strechu nad hlavou, tri teplé jedlá denne a niekoho, kto sa o ňu staral. Už celé roky žila iba s matkou, a hoci sa často hádali, boli na tom celkom dobre, alebo aspoň nie horšie ako ostatní. A potom stretla jeho – príťažlivého, očarujúceho, manipulatívneho Darrena Hainesa. Zoznámili sa na jednom domácom večierku, hovoril samé správne slová a ani na chvíľu sa od nej nevzdialil. Tušila, že je zlý aj že užíva drogy, ale to iba zvýšilo jeho príťažlivosť v jej očiach. Pravdaže, teraz už vedela, že urobila chybu, keď kvôli nemu žobrala, kradla a požičiavala si peniaze, aby financovala jeho temnú závislosť, keď znášala jeho zúrivé výbuchy živene drogami a vyše troch mesiacov žila v tom strašnom squate. Lenže vtedy bola závislá – od lásky, od vzbury, od dokazovania celému svetu, že je schopná stať na vlastných nohách.

Bola blázon. Naivný, poľutovaniahodný blázon. Nasledovala toho chlapca – nie, toho muža – na mesiac a späť, a kam ju to priviedlo? Do Hoglands Parku, kde sa už stmievalo a zo sivých oblakov na ňu spadli prvé dažďové kvapky. Možno si nič iné nezaslúžila. Keď si spomenula, akými nadávkami zasypala matku, od hanby sa jej zdvihol žalúdok. Matka sa snažila ochrániť svoje jediné dieťa, varovať Naomi pred priateľom, ktorý bol od nej oveľa starší a očividne problémový. A čo jej to prinieslo? Zúrivé odmietnutie a ohavné obvinenia. Naomi sa zachvela, keď si spomenula, ako ju nazvala osamelou, roztrpčenou a žiarlivou ženskou, hoci sa iba usilovala udržať dcéru na správnej ceste, udržať ju v škole a zabrániť, aby skončila v žumpe. Prečo? Prečo len bola taká hlúpa? Taká bezcitná?

Naomi kráčala ďalej, vyhýbala sa pohľadom mužov, ktorí ju míňali, videla nebezpečenstvo v každom cudzom

človeku, v každom pohybe a v každom tieni. Kam má ísť? Kde bude v bezpečí? V tomto meste žila celý život, ale teraz sa cítila načisto zmätená. Netušila, kam by mala zamieriť alebo čo by mala urobiť. Mala by ísť na autobusovú stanicu? Nie, tá bola plná čudákov a Darren tam občas predával drogy. Tak na železničnú stanicu? Nie, polícia odtiaľ vždy vyhánala ľudí, videla to na vlastné oči. Do rozľahlého lesoparku neďaleko centra? Naomi sa pri tej predstave zachvela. Byť tam celkom sama v chlade, obklopená hlbokým tmavým lesom...

Naomi sa už triasla, strach ju napokon premohol. Bude musieť prenocovať niekde vonku, no teplota veľmi rýchlo klesala. A čo keby ju niekto obťažoval? Dokázala by sa ubrániť? Nemala nič okrem kabáta, niekoľkých libier a telefónu.

Telefón. Naomi zastala a dotkla sa hladkého povrchu svojho Samsungu. Bol to šialený, nehorázny nápad vzhľadom na všetko, čo urobila, ale vari má inú možnosť? Rýchlo prechádzala svoje kontakty, kým nenašla „Matku“. Zaváhala s palcom nad displejom, lebo sa cítila previnilo. Potom si v duchu dodala odvahu a stlačila ikonu VOLAŤ.

Naomino srdce bilo ako kladivo, zatiaľ čo čakala na spojenie, a zrazu počula zvonenie. Hneď pocítila, ako jej telo meravie. Čo matke povie? Čo jej má povedať po tom, ako sa k nej zachovala? Vtom sa v telefóne ozval hlas, ktorý poznala najlepšie zo všetkých na svete. Znel naliehavo a vystrašene.

„Naomi? Si to ty, zlatko?“

Zrazu sa zmenila na sochu, nemohla sa hýbať, nedokázala hovoriť.

„Naomi, si tam?“

V tej chvíli ju zasiahol dovtedy neznámy pocit – vina, ktorá ju doslova pohltila. K tejto žene sa obrátila chrbtom, ponížila ju, zničila. Akým právom jej teraz volá?

Naomi bez slova prerušila spojenie. So stiahnutou hrudou a slzami v očiach znovu rýchlo vykročila, odhodlaná nevyzerať vystrašene alebo zraniteľne na tomto hnusnom mieste. Sotva však urobila tri kroky, telefón zazvonil – matka jej volala späť. Tentoraz Naomi nezaváhala, odmietla hovor a vyplla si mobil. Ustlala si a teraz si do toho musí ľahnúť.

Vytiahla si golier kabáta až k ušiam a pokračovala v osamelej prechádzke cez park. Nebo nad ním sa napokon otvorilo a spustil sa dážď.

4

„Prežije to?“

Otázka detektíva Paula Jenningsa bola stručná a jasná ako zvyčajne. Seržantka Charlie Brooksová prešla cez vyšetrovaciu miestnosť, pripevnila na tabuľu fotografiu Jasona Matthews a potom sa obrátila tvárou k tímu.

„Popravde, vôbec netuším,“ odvetila. „Práve ho operujú a chirurgovia vravia, že je to na hrane. Jedno je však isté – keby inšpektorka Graceová náhodou nebola nablízku, chudák chlapec by už nežil.“

„Chudák díler,“ opravil ju Jennings.

„Nech sa živí čímkoľvek, je niečí syn, niečí brat,“ odsekla Charlie, v hlase jej zaznel príkry tón. „Okrem toho je obyvateľom tohto mesta, takže sme povinní zistiť, kto stojí za tým prepadnutím. Sedemnásťročný chlapec sa stal obeťou premysleného útoku, za ktorý možno zaplatí životom. Preto všetci prerušíte prácu, ktorú práve robíte, a sústredíte sa na toto. Detektív Wilson, zistili ste niečo konkrétne, čo by spájalo tento útok s inou nedávnou činnosťou gangov?“

„Nijaké zjavné spojenie som nenašiel,“ odvetil Japhet Wilson a vstal. „V poslednom čase sa zameriavajú najmä na dílerov a varujú ich, aby nevstupovali na cudzie úze-

mia. Kuriéra prevážajúceho hotovosť prepadli prvý raz, takže možno išlo o prácu niekoho zvnútra.“

„Alebo o eskaláciu konfliktu,“ podotkol Jennings. „Vo všetkých posledných útokoch mali prsty dva gangy – Vlci z Main Street a Kobry. Zatiaľ išlo o menšie delikty, ale vieme, že Matthews patrí ku Kobrám, takže partička z Main Street možno zvyšuje stávky, snaží sa odstrániť Kobry od zdroja príjmov a použiť tie prostriedky na posilnenie svojej prítomnosti v uliciach, na nákup zbraní a drog...“

„Lenže spôsoby spáchania činu a zbrane sú odlišné,“ nástojil Wilson. „Tie druhé dva útoky boli náhodné a v oboch prípadoch použili nože. Toto vyzerá ako dôkladne naplánovaný útok, pri ktorom použili strelnú zbraň.“

„Ako som povedal, eskalácia,“ uzavrel Jennings, akoby Wilson práve potvrdil správnosť jeho predchádzajúceho tvrdenia.

„Nejaké správy o zbrani?“ zasiahla Charlie, aby udržala rozhovor na správnej ceste.

Tentoraz vstala detektívka Maliková a Charlie sa hneď uľavilo. Zo všetkých mladších dôstojníkov jej pripadala najrozvážnejšia a bolo nepravdepodobné, že sa dá vtiahnuť do hádky.

„Forenzní technici na tom pracujú,“ informovala Maliková. „Nábojnice však naznačujú, že išlo o upravený glock. Nie je to lacná ani ľahko dostupná zbraň, zato je veľmi spoľahlivá. Policaiti v blízkosti miesta činu nič nenašli, takže musíme predpokladať, že strelec si ju nechal.“

„Práve preto ich musíme nájsť čo najskôr,“ vyhlásila Charlie a hánkami poklopkala po tabuli. „Útok sa odohral uprostred Freemantlu, husto obývanej oblasti. Žije tam veľa rodín a to zvyšuje riziko vedľajších škôd. Okrem toho páchatelia sú stále na slobode a možno plánujú ďalšie

útoky, takže musíme využiť všetky dostupné prostriedky. Ak naša obeť prežije, naše kroky, pochopiteľne, zamieria najprv do nemocnice, ale zatiaľ oslovíte všetky svoje kontakty na ulici, každého, kto by mohol mať informácie o cielenom útoku na Kobry zo strany konkurenčných gangov. Ak máte nejakú páku, akýkoľvek malý priestupok, ktorý by ste mohli prehliadnuť výmenou za informáciu, použite ju. Detektív Wilson, skontrolujte všetky trestné činy spojené so strelnými zbraňami za posledných šesť mesiacov, čokoľvek, čo by mohlo spojiť tento upravený glock s konkrétnou osobou alebo s dodávateľom.“

„Iste, spoľahnite sa.“

„Detektívka McAndrewová, vy si vezmite na starosť koordináciu úloh súvisiacich s trianguláciou. Zistite, aký telefón mala obeť pri sebe, a pokúste sa zmapovať jej pohyby za posledné dva týždne. Ak narazíte na akékoľvek opakujúce sa vzory alebo často navštevované miesta, chcem o nich vedieť.“

„Hneď sa do toho dám,“ pohotovo odvetila skúsená policajтка.

„Od ostatných členov tímu chcem, aby sa zamerali na všetky osoby, ktoré sú nejako spojené s Jasonom Matthewsom,“ oznámila.“

Charlie vzala fixku a nakreslila ňou čiary vedúce od Matthewsovej policajnej fotografie k rozličným okruhom záujmu, čím na tabuli vytvorila pavučinu.

„Známi spoločníci. Rodina a závislé osoby. Priateľky. Ľudia, s ktorými si odpykával trest. Ľudia, ktorým predával. Zajtra sa zameriame na Matthewsove známe adresy, bankové účty a záznamy o podmiennečnom prepustení, ale dnes večer sa porozprávajte s jeho ľuďmi a zistite čo najviac o jeho pohyboch, záväzkoch voči rozličným oso-

bám alebo skupinám aj o konkrétnych problémoch, ktoré mal v poslednom čase. Poriadne si naňho posviette, prosím. Nejaké otázky?“

Charlie preletela očami more tvárí, ale na všetkých videla iba výraz sústredenia a odhodlania.

„Dobre, tak sa dajme do práce.“

Tím sa rozišiel, jeho členovia odišli splniť seržantkine príkazy. Charlie vrhla pohľad na hodinky a sklúčilo ju, že je už po deviatej. Tento týždeň pracovala každý deň dlho do noci, zďaleka presiahla povolený počet nadčasových hodín, a aj dnes skončí neskoro. Vzdychna si, obrátila sa k svojmu pracovnému stolu – a takmer narazila do detektíva Paula Jenningsa, ktorý jej zablokoval cestu.

„Je všetko v poriadku, šéfka?“ spýtal sa Jennings starostlivým tónom.

„Lepšie by to už ani nemohlo byť,“ pokojne odvetila Charlie. „Ďalší deň v raji...“

Chcela odísť, ale Jennings vykročil k nej a odrezal jej únikovú cestu. Bol to svalnatý, príťažlivý a pôsobivý muž, no dnes večer mal na tvári nežný, súcitný výraz.

„Len mi napadlo, že keby ste to nadnes už chceli zabaľiť, my ostatní to tu bez problémov zvládneme aj sami. Aj tak už ťaháte štvrtú nočnú zmenu za sebou.“

„Ďakujem vám za vašu starostlivosť, ale nie som si istá, či by sa novej veliteľke stanice páčilo, keby som zmizla, kým je inšpektorka Graceová v nemocnici.“

„Ale veď vieme, čo máme robiť, a pátranie po Matthewových spoločníkoch nám aj tak zaberie skoro celú noc. Čo keby ste si urobili prestávku a vrátili sa domov, k svojim krásnym deťom?“

Návrh znel úprimne, no Charlie vedela, že taký nie je. Podobné situácie zažila už nespočetne ráz – zdanlivo

dobromyseľní mužskí kolegovia jej kládli pasce v nádeji, že sa do nich chytí. Keď sa policajtká predčasne odhlásila zo služby z „rodinných dôvodov“, navždy ju považovali za človeka pracujúceho len na polovičný úväzok, ktorému chýba oddanosť a odhodlanie. Odnepamäti platilo nepísané pravidlo, že ženy v polícii musia pracovať dvakrát usilovnejšie než ich mužskí kolegovia, ak chcú, aby ich brali vážne. Charlie to veľmi hnevalo – bolo to spiatočnícke a nespravodlivé –, no tak systém jednoducho fungoval a nemohla na tom nič zmeniť.

„Ďakujem za ponuku, detektív Jennings, ale zvládnem to. A čo vy? Nepotrebuje sa k niekomu vrátiť?“

Charlie odpoved' na túto otázku poznala a aj preto ju položila. Jennings pochopil nápoed', ustúpil a zašepkal niečo kolegom. Rozčúlená Charlie zamierila k svojmu pracovnému stolu. Neexistoval dôvod, pre ktorý by po dlhých rokoch služby musela mladším kolegom, ako bol Jennings, dokazovať svoje kvality, ale policajtká zrejme nikdy nemohla urobiť dosť na potvrdenie, že si zaslúži miesto v tíme. Práve preto Charlie dnes večer zmešká uspávanie svojich dcér.

Už zase.